

РЕШЕНИЕ

№ 7212

гр. София, 09.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 63 СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ АТ. ПИРОНЕВ

при участието на секретаря ГАЛИНА ЦВ. ГОРАНОВА ШИПОВАЦ
като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ АТ. ПИРОНЕВ Гражданско
дело № 20211110137738 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на И. П. Ж. срещу У Н С С

Ищцата твърди, че е била страна по трудово правоотношение с ответника, по което заемала длъжността „доцент“, катедра „Финансов контрол“, факултет „Финансово-счетоводен“. Заявява, че на основание чл. 58, ал. 1, т. 4 ЗВО трудовото правоотношение било прекратено със заповед № ЧР-2576/25.11.2020г. на Ректора поради констатации за осъществено плагиатство, обективирани в Доклад с вх. № 18-391 от 10.09.2020г. на Комисията по академична етика (КАЕ) при МОН. Оспорва уволнението като незаконосъобразно, като намира уволнителната заповед за немотивирана. Изтъква наличието на противоречие по отношение на уволнителното основание (чл. 58, ал. 1, т. 4 ЗВО и чл. 328, ал. 1 КТ). Отрича да е доказано осъществяването на плагиатство по установения в закона ред. Позовава се на извършени нарушения в процедурата пред КАЕ, вкл. че арбитрите не отговаряли на изискванията за компетентност и действали при конфликт на интереси с ищцата, лицето подало и сигнала (доц. Д) и К К (съветник на зам.-министър П Н). Счита, че заповедта по чл. 30 и чл. 30а ЗРАСРБ била издадена от зам.-министър, а не от министъра на образованието, без да е налице делегиране на правомощия от министъра на образованието. Поддържа, че КАЕ вместо да изследва оригиналния хартиен вариант на монографията монографията „Противодействие на корупцията в здравеопазването“ и „Основи на антикорупционната политика и контрол“ е изследвал електронен вариант, който се отличавал от оригинала. Намира, че не било спазено и изискването по чл. 30, ал. 4, т. 1 вр. ал. 5 ЗРАСРБ за произнасяне на комисията по допустимост на сигналите. Моли уволнението да бъде признато за незаконно и да бъде възстановена на заеманата преди уволнението длъжност „доцент“, както и ответникът да бъде осъден да заплати сумата от 16518 лв., представляваща обезщетение за оставането й

без работа за периода от 26.06.2021г. до 26.12.2021г., ведно със законната лихва от депозиране на исковата молба до изплащане на вземането.

Ответникът е депозирал в срок отговор по реда на чл. 131 ГПК, с който оспорва предявените искове като неоснователни. Признава, че между страните е съществувало трудово правоотношение, по което ищцата заемала длъжността „доцент“. Заявява, че при издаването на оспорваната заповед, Ректорът на УНСС е действал при условията на обвързана компетентност (чл. 58, ал. 1, т. 4 ЗВО). Поддържа, че осъществяването на плагиатство от ищцата било доказано по установения от закона ред с акт на компетентната в тези случаи КАЕ при МОН. Моли за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, намира следното:

Предявените от ищцата искове се основават на твърдения за незаконно упражнено правомощие на ректора по чл. 58, ал. 1, т. 4 ЗВО, в резултат на което е прекратено трудовото й правоотношение с ответника, което обуславя трудовия характер на спора. Следователно спорът е по чл. 344 КТ, поради което на основание чл. 344, ал. 3 КТ, същият е подсъден на районния съд (в този смисъл Определение № 50 от 29.12.2020 по дело № 30/2020г. на ВКС и ВАС, Петчленен състав).

По отношение на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ:

За да е основателен иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е в тежест на ищцата да докаже наличието на трудово правоотношение с ответника, както и че същото е прекратено на посочената от нея дата. При установяване на горните обстоятелства е в тежест на ответника да докаже, че е изпълнил законовите изисквания за мотивиране на оспорваната заповед, както и че трудовото правоотношение е прекратено при наличието на твърдяното от работодателя основание по чл. 58, ал. 1, т. 4 ЗВО - доказано по установения ред плагиатство.

В настоящия случай между страните не е налице спор, а и от приложените писмени доказателства (трудова договор от 30.01.2017г. и допълнително споразумение към него от 09.07.2020г., заповед № ЧР-2576/25.11.2020г.) се установява, че ищцата И. П. Ж. е заемала при ответника длъжността „доцент“, когато въз основа заповед № ЧР-2576/25.11.2020г. на ректора трудовото правоотношение между страните е прекратено.

Основните спорни въпроси се свеждат до това дали извършеното уволнение отговаря на изискванията за мотивиране на заповедта, както и дали е осъществено твърдяното уволнително основание по чл. 58, ал. 1, т. 4 ЗВО, по които въпроси съдът намира следното:

По първия от посочените спорни въпроси, следва да се подчертае, че в Кодекса на труда не е предвидено изрично задължение на работодателя да мотивира заповедта за уволнение, но в съдебната практика се приема, че във всички случаи работникът или служителът следва да е наясно с фактическото основание за прекратяване на трудовия договор. Това изискване е в съответствие с принципите за гарантиране и защита правото на труд и законоустановеност

на основанията за уволнение, а несъобразяването му е в състояние да доведе до неприемливия резултат работникът или служителът да узнае фактическата причина за прекратяването едва с отговора на исковата молба (в под. смис. вж. мотивите на Тълкувателно решение № 4 от 01.02.2021г. на ОСГК на ВКС по тълк. д. № 4/2017г., Решение № 314 от 30.10.2014г. по гр.д. № 840/2014г. на IV г.о, ВКС и мн. др.). Няма законова пречка мотивите в заповедта да се изчерпват и с цитиране на правната норма, тогава, когато тя не предполага различни фактически основания. Решаваща е преценката дали в рамките на изложените мотиви работникът или служителът е в състояние да разбере кои са фактите в обективната действителност, въз основа на които трудовото правоотношение се прекратява.

В настоящия случай от съдържанието на процесната заповед № ЧР-2576/25.11.2020г. не остава никакво съмнение, че основанието, на което е прекратено трудовото правоотношение с ищцата е осъществено от нея плагиатство, за установяването, на което е извършена цитираната в заповедта проверка на Комисията по академична етика при министъра на образованието и науката. Противно на твърденията на ищцата, в заповедта не се сочи като основание чл. 328 КТ, а има недвусмислено позоваване на чл. 58, ал. 1, т. 4 ЗВО, която разпоредба се явява приложима при приетата от работодателя фактическа обстановка.

Що се отнася до въпроса за това дали в случая действително е било осъществено посоченото от работодателя уволнително основание, съдът намира следното:

Съгласно чл. 58, ал. 1, т. 4 ЗВО „членовете на академичния състав се освобождават от длъжност със заповед на ректора при доказано по установения ред плагиатство в научните трудове“.

Съгласно § 1, т. 7 от ДР на ЗРАСРБ плагиатство е представяне за собствени на трудове, които изцяло или частично са написани или създадени от друго, или използването на публикувани от друго научни резултати, без позоваване или цитиране в процедурите за придобиване на научни степени или за заемане на академични длъжности.

Установяването на плагиатство, освен когато е осъществено под формата на престъпление по чл. 173 НК, може да се извърши и по реда на Закона за развитието на академичния състав в Република България (ЗРАСРБ), като в случая е приложима редакцията му към ДВ, бр. 17 от 25.02.2020 г.

Редът и предпоставките, при които се установява наличието на плагиатство в дисертационните трудове и представените за оценяване публикации е уреден в гл. IV ЗРАСРБ – „Контрол“. Съгласно чл. 30, ал. 2, т. 3 ЗРАСРБ проверка може да започне по инициатива на министъра на образованието и науката или по сигнал на заинтересовано лице. В тридневен срок от постъпване на сигнала министърът на образованието и науката издава заповед за извършване на проверка относно допустимостта на сигнала, която се извършва от комисия, която се произнася с мотивирано становище за допустимостта на сигнала (чл. 30, ал. 4 и 5 ЗРАСРБ). Когато комисията изрази становище, че сигналът е допустим, министърът на образованието и науката в тридневен срок от получаване на

становището възлага на Комисията по академична етика (КАЕ) да извърши проверката по същество на сигнала за плагиатство (чл. 30, ал. 6 вр. ал. 4, т. 2 ЗРАСРБ). КАЕ определя за конкретната процедура не по-малко от трима арбитри, които са хабилитирани лица от регистъра по чл. 2а, които отговарят на изискванията по чл. 30, ал. 8 ЗРАСРБ. КАЕ дава възможност на кандидата, представил оценявания труд, предмет на проверката, да изрази своето становище (чл. 30, ал. 11 ЗРАСРБ). В срок до 30 дни КАЕ се произнася с доклад до министъра на образованието и науката относно наличието или липсата извършено плагиатство, като докладът се изготвя въз основа на становищата на всеки един от арбитрите (чл. 30, ал. 9 ЗРАСРБ) и след обсъждане на приложените към сигнала доказателства, както и всички доказателства, представени от кандидата, представил оценявания труд, предмет на проверката (чл. 30, ал. 12 ЗРАСРБ).

Нито в ЗРАСРБ, нито в правилника за прилагането му (приет с ПМС № 202 от 10.09.2010 г., обн., ДВ, бр. 75 от 24.09.2010 г.) не е посочен ясно крайния акт, от който настъпват последиците от извършено плагиатство. Установяването на този акт е от съществено значение, тъй като с него несъмнено се засягат важни права и законни интереси на лицето, чийто научен труд е предмет на проверка (чл. 58, ал. 1, т. 4 ЗВО, чл. 4, ал. 5, т. 3, чл. 24, ал. 1, т. 5, чл. 29, ал. 1, т. 6, чл. 35, ал. 1, т. 1, чл. 35, ал. 2 ЗРАСРБ и т.н.). Властническият характер на правоотношението обуславя и необходимостта от установяване на органа, който е компетентен да издаде акта, от който настъпват неблагоприятните последици, респ. реда, по който засегнатото лице може да упражни правото си на защита при неспазване на предвидените в закона предпоставки.

Липсата на достатъчна прецизност при приемане на цитираните по-горе разпоредби позволява да се аргументират две различни становища относно това кой е компетентен да издаде крайния акт в производството по чл. 30 ЗРАСРБ и какъв е редът за защита на засегнатото лице. Според едната интерпретация на закона (поддържана в основните си линии от ответника), за да се приеме, че е осъществено плагиатство по смис. на § 1, т. 7 от ДР на ЗРАСРБ е достатъчно такова да е установено в доклада на КАЕ. Като аргумент в тази посока би могло да се изтъкне това, че съгласно чл. 30, ал. 12 ЗРАСРБ проверката завършва с доклад на КАЕ, като не е предвидено изрично, че правните му последици настъпват само след като бъде приет от министъра на образованието и науката. Според другото възможно тълкуване, докладът на КАЕ е само етап от производството по установяване на извършено плагиатство, но същото приключва с окончателен акт на министъра на образованието и науката.

След като обсъжданите разпоредби на ЗРАСРБ не позволяват да се установи точния смисъл, вложен от законодателя, то същите са неясни, което налага тълкуването им според смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България (чл. 46, ал. 1 ЗНА).

Другите разпоредби, които имат пряко отношение към поставения въпрос са тези, в които е уредено правното положение и функциите на Комисията по академична етика. Съгласно чл. 30а ЗРАСРБ КАЕ се създава към министъра на образованието и науката за *разглеждане* на

отправените *до него* сигнали, вкл. за наличието на плагиатство в дисертационните трудове и представените за оценяване публикации. Съгласно чл. 30а ЗРАСРБ членовете и председателят на КАЕ се назначават и освобождават от министъра на образованието и науката.

Според настоящия състав на СРС разглежданите функции и правно положение на КАЕ обуславят извода, че КАЕ осъществява спомагателна дейност към министъра на образованието и науката, а не реализира самостоятелно властнически правомощия. В подкрепа на това становище е и обстоятелството, че съгласно чл. 30, ал. 2, т. 3 вр. ал. 1 ЗРАСРБ именно министърът на образованието и науката е овластен от закона да осъществява контрол за това дали е налице извършено плагиатство. Отделно от това, в чл. 30, ал. 9 ЗРАСРБ изрично е посочено, че адресат на доклада е министърът на образованието и науката (а не лицето, чийто научен труд е проверяван за плагиатство, още по-малко ректора на учебното заведение, в което това лице е назначено по трудово правоотношение), като не е предвиден никакъв ред и правила за връчване на доклада на други лица, не е уредена възможност за обжалването му, както и не е посочен момента, в който същият влиза в сила и поражда правни последици. Последното сочи, че след представянето на доклада министърът дължи осъществяването на контрол върху проведеното производство и едва след като се убеди, че са спазени нормативните изисквания за установяване на плагиатство следва да приеме констатациите в доклада. Иначе казано, КАЕ чрез назначените в нея хабилиитирани лица, представители на четирите научни области, и един правоспособен юрист, е предназначена да подпомогне министъра в извършването на обективна научна оценка на научния труд, предмет на проверка, но не и да го замести в упражняването на правомощията, с които е овластен по закон. С други думи, научната оценка е възложена на КАЕ, но нейните изводи не могат да засегнат правата и законните интереси на заинтересованите лица, без да бъдат санкционирани с акт на министъра на образованието и науката.

Тези изводи се потвърждават и от анализа на материалите, свързани със законодателния процес по приемане на ЗИД на ЗРАСРБ, обн., ДВ, бр. 30 от 03.04.2018 г., в сила от 04.05.2018 г., достъпни на интернет страницата на Народното събрание на Република България (<https://parliament.bg/bg/bills/ID/69131>). От стенограмите на обсъжданията на внесенния законопроект в пленарна зала и във водещата Комисия по образованието и науката става ясно, че многократно е обсъждан въпроса за правното положение на КАЕ, като е отхвърлено предложението същата да действа като самостоятелен административен орган, овластен да издава актове, които подлежат на обжалване (двете възможности за учредяване на КАЕ са обобщени напр. от народния представител И Х, видно от Стенограма за разглеждане на второ гласуване на законопроекта от Комисията по образованието и науката при 37-мо НС, достъпна на <https://parliament.bg/bg/parliamentarycommittees/2586/steno/4967>: „Ако комисията е юридическо лице, тя е особена юрисдикция, нейните актове подлежат на всякакъв вид контрол, министърът не може толкова лесно да ги отменя и така нататък. Ако комисията е просто администрация, специализирана администрация към министъра, един

консултативен орган или нещо от този род, няма значение този „пинг-понг“ – ще го внесе ли, няма ли да го внесе, ще го върне ли, няма да го внесе. Окончателният акт е актът на министъра. Комисията не може да задължи министъра, ако тя е консултативен орган. Комисията може да обвърже министъра, ако тя е самостоятелна администрация и юридическо лице“).

Възприетото от настоящия състав на съда тълкуване е в съответствие и с „основните начала на правото на Република България“ по смис. на чл. 46, ал. 1 ЗНА, в т.ч. признатото на всички граждани право на защита, когато са нарушени или застрашени техни права или законни интереси (чл. 56 КРБ). Възприемането на обратното становище (че установяването на плагиатство се смята завършено с доклада на КАЕ) би означавало засегнатото лице да се лиши от право на защита, тъй като КАЕ не е самостоятелен административен орган, а докладът не притежава характеристиките на индивидуален административен акт по смис. на чл. 21 АПК, който да подлежи на отделно обжалване. В такъв случай спазването на нормативната процедура, съдържаща гаранции за обективност и безпристрастност на производството, би останала без съдебен контрол, т.е. действията на държавни органи, които пряко засягат права и законни интереси на гражданите биха се оказали освободени от контрол за законност, което е несъвместимо и с конституционно установената обща клауза на обжалваемост по чл. 120 КРБ.

Лишаването на лицето от възможността да оспори законосъобразността на процедурата, освен че е несъвместимо с посочените по-горе основни начала, очевидно не е и последица, която да е целена от законодателя, след като в чл. 32, ал. 8 ЗРАСРБ изрично е предвидено, че всички актове на министъра на образованието и науката, издавани във връзка с осъществяването на правомощията му по гл. IV ЗРАСРБ подлежат на обжалване по реда на АПК.

Проверката за спазване на процедурата по чл. 30 ЗРАСРБ не може да бъде заместена с извършването на инцидентен контрол на гражданския съд по реда на чл. 17 ГПК, тъй като в случая въобще не се твърди да има издаден административен акт по чл. 21 АПК.

В обобщение следва да се приеме, че според настоящия състав на съда, за да е осъществено предвиденото в чл. 58, ал. 1, т. 4 ЗВО уволнително основание („доказано по установения ред плагиатство в научните трудове“), не е достатъчно само наличието на доклад на Комисията по академична етика до министъра на образованието и науката по чл. 30, ал. 9 ЗРАСРБ, но и акт на последния, с който приема представения доклад. С този акт министърът на образованието и науката реализира правомощието си да осъществява административен контрол върху придобиването на научни степени и заемането на академични длъжности от лица, осъществили плагиатство, с което правомощие е изрично овластен от закона - чл. 30, ал. 2, т. 3 вр. ал. 1 ЗРАСРБ. С влизането му в сила по реда на чл. 32, ал. 8 ЗРАСРБ това властническо изявление придобива задължителен характер за ректора, който е длъжен да упражни правомощието си по чл. 58, ал. 1, т. 4 ЗВО, в противен случай за него могат да настъпят последиците по чл. 10, ал. 2, т. 6, б. „г“ ЗВО.

В настоящия случай от приложените по делото писмени доказателства е видно, че във връзка

с научен труд на ищцата е имало образувана по реда на чл. 30 ЗРАСРБ проверка, която е завършила с доклад на КАЕ до министъра на образованието и науката за осъществено плагиатство. Не са ангажирани обаче доказателства за акт на министъра на образованието и науката, с който последният да е упражнил правомощията си по административен контрол върху процедурат, т.е. че след като се е убедил, че са спазени нормативните изисквания да е приел доклада на КАЕ.

Не съставлява такъв акт писмото на министъра на образованието и науката до ректора на УНСС от 02.10.2022г., с което последният е уведомен за констатациите на КАЕ, тъй като писмото не съдържа никакво изявление на министъра по приемане на доклада. Отделно от това писмото е адресирано и получено от ректора, поради което само по себе си не може да послужи като доказателство за наличието на влязъл в сила административен акт по приемане на доклада на КАЕ. Нещо повече, от приложеното писмо на ответника до министъра на образованието и науката от 09.11.2020г. (л. 375-376) е видно, че самият ответник е отправил молба до министъра да се произнесе „с окончателно решение“, което по делото няма доказателства да е сторено.

В същия смисъл са и констатациите на АССГ, обективирани в определение № 9491 от 23.12.2020г. по адм.д. № 9957/2020г., с което е оставена без разглеждане жалбата на ищцата срещу доклада на КАЕ поради това, че последният има значение само на част от производството по установяване на плагиатство (арг. чл. 21, ал. 5 АПК), но може да послужи като основание за издаване на индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност (каквото в случая не се твърди да е издаден).

По изложените съображения следва да се приеме, че уволнението на ищцата е извършено преждевременно (преди наличието на влязъл в сила при усл. на чл. 32, ал. 8 ЗРАСРБ акт на министъра на образованието и науката за приемане на доклада на КАЕ), което обуславя и неговата незаконност, като същото подлежи на отмяна.

По отношение на иска по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ:

Предвид акцесорния характер на иска за възстановяване на работа и обстоятелството, че атакуваното уволнение е незаконно, както и че трудовото правоотношение между страните е за неопределено време, предявеният иск за възстановяване на ищцата на заеманата до уволнението длъжност „доцент“ също следва да се уважи като основателен.

По отношение на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 225 КТ:

Основателността на иска е предпоставена от установяването на следните предпоставки: 1/ уволнението на работника или служителя да е признато за незаконно; 2/ да е налице вреда, съизмеряваща се с пропуснатото от работника или служителя за времето след уволнението, през което е останал без работа, но за не повече от шест месеца, брутно трудово възнаграждение; и 3/ причинна връзка между незаконното уволнение и оставането на

служителя без работа.

В настоящия случай е прието, че уволнението на ищеца е незаконно, като от констатацията в трудовата книжка на ищцата, извършено в открито съдебно заседание от 10.05.2022г., е видно, че през процесния период ищцата е останала без работа, поради което същата има право на обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 225 КТ.

По отношение на размера на дължимото обезщетение, от приетата по делото и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза се установява, че последният пълен отработен месец от ищцата е ноември 2020г., за когото е начислено брутно трудово възнаграждение в размер на 2580,17 лв. От заключението на вещото лице става ясно и това, че начислената на ищцата сума за „наднормени маг.“ няма постоянен характер, а зависи от текущата заетост през съответния месец, поради което правилно не е включена в базата по чл. 225 вр. чл. 228 КТ. Няма основание да се съобрази и изменението в заплатата на заеманата от ищцата длъжност, което е реализирано след ноември 2020г., т.е. след последния пълен отработен месец (Решение № 50037 от 15.03.2023 г. на ВКС по гр. д. № 765/2022 г. на III г. о., Решение № 490 от 28.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 342/2009 г. на IV г. о. и др.). Следователно, дължимият размер на обезщетението следва да се определи съобразно съобразно първия вариант, предложен в експертизата, т.е. на база 2555,10 лв. или общо 15330,60 лв. за целия 6-месечен период, през който ищцата е останала без работа след уволнението.

Ето защо, предявеният иск следва да се уважи за сумата от 15330,60 лв., като се отхвърли за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 16518 лв. С оглед акцесорния характер на претенцията, в полза на ищцата следва да се присъди и законната лихва върху уважената главница от подаване на исковата молба до окончателното плащане.

По разноските: С оглед изхода на делото, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК, ищцата има право на разноски съобразно уважената част от предявените искове, като същата претендира единствено разноски за адвокатско възнаграждение. Ищцата не е представила договор за правна защита и съдействие, в който да се съдържа разграничение на уговореното възнаграждение за конститутивните искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ и по осъдителната претенция по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225 КТ, поради което разпределението им следва да се извърши по равно за конститутивните и осъдителните претенции (арг. Определение № 14 от 28.01.2021 г. по ч. гр. д. № 4132/2020 г. на I г. о., ВКС). Следователно в полза на ищцата следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 2967,94 лв. с ДДС. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 12,93 лв., определено съобразно отхвърлената част от предявените искове. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Софийски районен съд, дължимата държавна такса в размер на 693,22 лв., както и 232,02 лв. – разноски за експертиза.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ПРИЗНАВА за незаконно и **ОТМЕНЯ** уволнението на И. П. Ж., с ЕГН *****, с адрес в гр. София, ж.к. „.....“ извършено със заповед № ЧР-2576/25.11.2020г. на Ректора на УНСС с която на основание чл. 58, ал. 1, т. 4 ЗВО е прекратено трудовото й правоотношение с УНСС с Булстат

ВЪЗСТАНОВЯВА, на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, И. П. Ж., с ЕГН *****, на заеманата до уволнението длъжност „доцент“ в УНСС с Булстат, факултет „Финансово-счетоводен“, катедра „Финансов контрол“.

ОСЪЖДА УНСС с Булстат, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. „.....“ **да заплати** на И. П. Ж., с ЕГН *****, с адрес в гр. София, ж.к. „.....“, на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225 КТ, сумата от **15330,60 ЛЕВА**, представляваща обезщетение за оставането й без работа за период от шест месеца, считано от 26.06.2021г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 29.06.2021г. до окончателното плащане, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за разликата над уважения размер от 15330,60 лв. до пълния предявен размер от 16518 лв.

ОСЪЖДА УНСС с Булстат, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. „.....“ **ДА ЗАПЛАТИ** на И. П. Ж., с ЕГН *****, с адрес в гр. София, ж.к. „.....“ сумата от **2967,94 ЛЕВА** - разноски за адвокатско възнаграждение с ДДС.

ОСЪЖДА И. П. Ж., с ЕГН *****, с адрес в гр. София, ж.к. „.....“ **ДА ЗАПЛАТИ** на УНСС с Булстат, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. „.....“ сумата от **12,93 ЛЕВА** - юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА УНСС с Булстат, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. „.....“ **да заплати** в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Софийски районен съд, сумата от **693,22 ЛЕВА** – държавна такса и **232,02 ЛЕВА** – разноски за експертиза.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийски градски съд, чрез Софийски районен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се връчат на страните.

Районен съдия:

РЕШИ:

Съдия при Софийски районен съд: _____